

D. Binchi

Τὸ γατάκι.

τὴν ποθούν καὶ μικρὲς ρίζες καὶ, χωρὶς νὰ κατωρθώσουν νὰ τὴν βροῦν, ζεψυχούν στοῦ βράχου τὰ παγωμένα σπλαχνά...

‘Ο ἥλιος φωτίζει καὶ χρυσώνει μὲ τές ἀκτίνες του τὴν ἐπιφάνεια τοῦ βράχου. Αἱ ἀκτίνες παιγνιδιάρικα χαδένουν καὶ φιλοῦν τὰ πράσινα κίλαδια τῆς πεύκης. Τὰ πρόσκλοιούν νὰ ἀνεβοῦν μαζύ τους ἀπάνω, στὰ ὑψη ἐκεῖνα ποὺ ἔκτεινονται πέρα ἀπ’ τὰ σύννεφα. Ἐκεῖ αἱ κοιλέντες τους δὲ θέλγουν τελειωμό καὶ μὲ περιφρόνησι θ’ ἀτενίζουν πρὸς τὴν γῆν, στὴν ὄποιαν ζοῦν τόσας ἀσήμαντα πλάσματα ποὺ δὲν αἰσθάνονται τὴν παραμικρὴ ἀνάγκη του ἥλιου καὶ τῆς ἐλευθερίας.

‘Εκκατοντάδες χρόνια ζανοίγουν αἱ ρίζες τὸ δύομό τους μέσα στὸ βράχο, κι’ ἔκκατοντάδες χρόνια ἡ πεύκη προσπαθεῖ νὰ ἀνυψωθῇ. Μὰ ἀπομένει ἡ ἕδιξ πάντα, ἀσήμαντη, μικρὴ, γυρμένη... Παραπονετικὰ ἀντηγεῖ τὸ ψ.θύρισμά της, μὰ ὁ βράχος δὲν τὴν ἀκούει, δὲν τὴν νοιάθει· σ’ αὐτὸν μονάχη καὶ οἰώνια ἡσυχία εἶναι γνωστή...

Αἰώνια ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό! Χωρὶς σωτηρία, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς διέξοδο! “Ἐτοι ἀπάνω σ’ ἔνα βράχο, ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανὸν περνᾷ κι’ ἡ ἀγχορίζων μού ποτισμένη μόνο μὲ τῆς ἀπογοτεύσεως τὸ φαρμάκι.

(Ἐκ τοῦ Ρωμαϊκοῦ)

ΚΟΡΑΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

σίματα τοῦ βράχου καὶ τὸν κρατοῦν ἀπ’ ὅλες τές μεριὲς, καὶ βυζαντίουν τοὺς τελευταίους χυμοὺς ἀπ’ τὸν πέτρινον ἐκεῖνον ὄγκον. Μὰ ἔνας πόδιος μυστικὸς τὰς ἔχει κυριευμένες, πόθος στὸν ὄποιον συνέκεντρῳ, καθε σκέψις τους, καθε λογισμός τους· νὰ βροῦν διέξοδον ἀνάμεσ’ ἀπ’ τές πέτρες, νὰ φθάσουν ώς τὴ φεμματιὰ, ν’ ἀπορροφήσουν ἀπ’ τὸ βάθος ἐκεῖνο τὴ δροσιὰ, νὰ σβύσουν μιὰ φορά τούλαχιστον τὴ φλογερὴ δίψα τους καὶ γιὰ λίγο νὰ ζεχαστοῦν στὰ δροσερὰ νερά.

Μὲ δύναμι, ποὺ δὲν θὰ την περίμενε κανεὶς ἀπ’ αὐτὲς, ἀνοίγουν τὸ δρόμο τους μέσα στὸ βράχο καὶ τρέχουν κατώ· ἀπ’ ἐκεῖ ἀκούεται ἡ ταραχὴ τοῦ νεροῦ πούνκι· γιὰ τές ρίζες τὸ πειὸ μελωδικό τραγούδι...

‘Ἐκεῖ στὸ βάθος αἱ περιπλοκάδες ἔχουν σφυγτὰ ἀγκαλικημένο τὸ βράχο, ὡμορφα λουλούδια τοῦ νεροῦ εἰν’ ἀνοιγμένα καὶ σκορπίζουν τὸ μεθυστικὸ ἀρωμά τους, αἱ φουντωτές ἵτης ψιθυρίζουν καὶ στὸ ἀλαφρότερο φύσημα τῆς αὔρας, αἱ νεραΐδες μὲ τὰ ἀγκαλικάτενα κορμιά τους καὶ τὴν ἀφόνταστη ὡμορφιὰ καὶ χάρι στήνουν χοροὺς μαγικούς, καὶ τάηδόνια τονίζουν τὸ πειὸ λιγυρὸ τραγούδι τους... Καὶ πειὸ βαθειὰς εἰν’ ἡ φεμματιὰ, τοῦ μεγάλου ποταμοῦ ἡ πηγή. Αἰώνια ὀλόκληρους

Κ. Μαλέα

Βεδουΐνος